

на подбивъ съ името на несъществуващо лице помощникътъ.

— Че азъ... другари... па той самичъкъ... като комшия, знаете...

— Та-ка! — процеди язвително Бакърджийчето. — Комшия, който иска да те впрегне въ колата на буржуазията...

— Ако му се дамъ...

— Нѣма да му се дадешъ — задъ гърба на партийната група... Ти, другарю Кабаковъ, ако бѣше партиецъ на мѣсто, трѣбваше сега да не си общински съветникъ...

— Защо?

— Защо! — погледна го презрително Бакърджийчето. — Другарятъ Караваневъ предаде ли ти решението на групата?

— Е, та що?

— Това, — скочи предъ него Караванювчето, — че това си е вече половинъ предателство — ето що!

Кабака изтрѣпна при думата „предателство“, сякашъ нѣкой му залѣпи плесница.

— Ама защо? Защо да си подамъ оставката, а?

— Защото групата намира, че си се огъналъ и че... не си вече достатъчно сигуренъ.

— Като сте я ударили презъ просото...

— А-хаа! — прониза го Караванювчето. — Тѣй било то!...

— Брей че го рече: — стрѣлна го презрително помощникътъ и плюна.

Изглежда го недружелюбно дори Кавръчето. Само Манолето рече тихо:

— То, другари... и азъ казвамъ, че сме се засилили много...

— Засилилъ си се и ти! — изглежда го уни-